

Zajímavé písmo

Adéla Příbylová, 8. B

Rodiny, které žijí ve velkých rušných městech, často odjíždějí na venkov, kde si kupují a opravují chaty a chalupy. V příběhu, který chci vyprávět, se před mnoha lety sešli o prázdninách čtyři chlapci. Každý byl z jiného města. Úplně náhodou koupili jejich rodiče chalupy ve stejné vesnici. Tam se Martin, Tomáš, Pavel a Ivan prvně potkali. Všichni byli žáky čtvrtých tříd, měli podobné zájmy a brzy se z nich stali nejlepší kamarádi.

Společně poznávali okolí vesnice. Nejraději se scházeli u Martina, protože k jejich chalupě patřila velká stodola plná zajímavých věcí, které tam zůstaly po původních majitelích. Chlapci našli staré rezavé kolo, na kterém se dalo dokonce jezdit, objevili různé nářadí a také zaprášený dřevěný kufr.

Všechno, co v něm bylo, představovalo pro chlapce úplné poklady. Opatrně například listovali v časopisech Rychlé šípy z roku 1950. Našli spoustu odznaků, několik starých mincí a také malou zažloutlou knížku. Byla napsaná zvláštním písmem, které neznali. Martinův tatínek jim poradil, aby ji ukázali panu Slámovi, bývalému řediteli školy a současnému kronikáři.

Pana Slámu zájem chlapců potěšil. Opatrně knížku prohlížel a řekl, že povídky jsou o lovcích, přírodě a zvířatech. Napsaná je písmem, které se velmi dávno používalo, a je to švabach. V Čechách se jím začalo psát asi od roku 1492. Ukázal jim potom i podobně psané knížky, které opatroval v obecní knihovně. Chlapci se dozvěděli, že už slouží jen jako studijní materiál lidem, kteří se zabývají písmem, jazykem a starou literaturou.

Tomáš si vzpomněl, že za vesnicí na stráni, kde se říkalo U Dubince, našli kámen, na kterém bylo také nějaké divné písmo. Pan Sláma se tam s nimi vypravil. Kámen byl hodně poškozený, ale písmo bylo na několika místech dobře znatelné. Podle pana Slámy to byla hebrejšтина.

Za několik dnů přivedl svého známého, který potvrdil, že jde o hebrejské písmo, a dokonce ze zbytků přečetl část nápisu:

Tento dům postavil Izák Nathan pro svoji ženu Sáru, syna Jacoba a dceru Rúth.

Léta Páně 16

Prázdniny skončily a chlapci se vrátili do svých domovů. Často se potom ještě vídali, ale žádná setkání už nebyla tak vzrušující jako jejich první společné prázdniny. Možná chlapecké objevy z nich způsobily, že se Martin v době studií i dospělosti dál studiu písma a historické literatury věnoval.

Obrázkové písmo

Aneta Janovská, 8. B

Čím mám začít? Ten začátek má tolik pramenů, o kterých bych vám ráda vyprávěla. No co, budu si muset vybrat jeden, se kterým bych se s vámi chtěla podělit nejvíce.

Jak nám historie napovídá, dříve se lidé dorozumívali různými posunkami, skřehotáním či křikem. Jednou se v malé chudé vesničce narodil chlapeček, který na první pohled vypadal jako zdravý klučina, co měl vlasy černé jako uhlíky. Byl však neustále nemocný a jednoho dne ho závažná nemoc připravila nejen o hlas, ale i o sluch. Proto vymýšlel, jak by se dorozuměl s ostatními ve vesnici, aby si mohl popovídat o svých zážitcích, které se přihodily během dne.

Každý den začínal tím, že se šel k řece umýt. Jednoho rána uviděl barevného ptáka, jak vyrývá svým mohutným zobákem do kůry stromu zajímavé útvary. Napadlo ho, že do písku by to mohlo jít lépe, a tak začal malovat různé obrázky - slunce, květiny, mraky a zvěř. Hned běžel do vesnice ukázat, co objevil.

Ve vesnici poskakoval, různě mával, až vesničané pochopili, že se něco děje a přiběhli k němu. Začal jim malovat, co během rána zažil. Všechny jeho obrázky byly zřejmé a vesničané hned věděli, co jim chce říci.

Na jeho počest uspořádali oslavu, která trvala celou noc. Po oslavě ale chlapec opět onemocněl. A za několik dní náhle zemřel.

I po chlapcově smrti vesničané nadále používali jeho kresby, které neustále vylepšovali, až vzniklo písmo, jež používáme dodnes.

Písmena jsou vlastně jako alchymie, která je součástí našeho života. A popravdě vám řeknu, že život bez písma by mě asi ani nebavil. To, co jsem teď napsala, jsem psala s radostí, neboť písmem mohu vyjádřit své pocity, o kterých se chci podělit s ostatními, aniž bych musela otevřít ústa.

Spisovatel

Jakub Vondrouš, 8. B

Jak jsem se stal spisovatelem?

Začalo to v první školní den. Zasedl jsem do lavice a čekal na první zvonění. Dočkal jsem se. Do třídy vešla paní učitelka. Byla vysoká a krásná. Uvítala nás a hned se začala ptát, jestli umíme alespoň trochu číst, psát nebo počítat. Pak paní učitelka začala psát tiskacím písmem na tabuli. Strnul jsem úžasem. Ta písmenka k sobě byla spojena jako vagony u vlaku a vlnila se za sebou jako nějaký exotický had. To byl počátek mé lásky k písmu.

Ve třetí třídě už jsem si pod lavicí vymýšlel první verše a v šesté třídě dokonce celou básnickou sbírku. Jmenovala se „Břetovy verše“. Všichni mí spolužáci si ji přečetli a řekli, že je moc hezká a že bych měl napsat něco dalšího. Už se mi nechtělo.

A pak už život plynul nějak hrozně rychle. Základní školu jsem měl za sebou cobydup a střední školu jakbysmet. Ale pak, když jsem se rozhodoval, kam si poslat životopis ohledně práce, nic mě nenapadalo. Měl jsem kvůli tomu i pár bezesných nocí. Ležel jsem, koukal do stropu a přemýšlel a znovu koukal, ale stále nic. Až se mě sestra jednou zeptala, jestli nevím, kde mám svou básnickou sbírku. A pak mi to došlo. Mohl bych vydat „Břetovy verše“.

Další den jsem se zašel zeptat do nakladatelství, jestli by neměli zájem o moji básnickou sbírku. Pověděli, že jim ji mám nechat a že se ozvou. Poslechl jsem. Další den, když zazvonil telefon, jsem byl moc napjatý, jestli moji knihu vezmou. A vzali!

Pak už to bylo rychlé. Museli jsme vymyslet obálku, styl písma, ilustrace a mnoho dalšího. Prodej jsme začali v jednom malém, ale celkem známém knihkupectví v Praze. Za první den se prodaly dva tisíce výtisků. Vydavatel mi nabídl, jestli bych nechtěl prodávat celostátně. Výzvu jsem přijal a moc jsem se těšil. Když se pak kniha dostala do knihkupectví po celém našem území a začala se prodávat, její úspěšnost trhala rekordy. Nakonec se jí prodalo asi tři sta tisíc.

Byla to má nejúspěšnější kniha.

Nebudu spisovatelkou

Kateřina Včeliřov, 8. B

Jednou odpoledne, kdyř jsem přiřla ze řkoly a zařala psát svůj domácí kol z řeskho jazyka, jsem se zamyslela nad tím, co vlastn vm o psmu. Jaké byly jeho zařtky, co se dá písmem vyjádřit?

To, ře písmo vznikalo uř dlouho před nařim letopořtem, jsem se uřila v hodinách dějepisu. Zařalo to malbami v jeskyních, pak následovalo klnov písmo, kterm se psalo nejprve na kámen, později na papyrus. Dokonce jsem si vzpomněla i na to, ře nejstarř psemn projev u nás se datují okolo 9. století a ře zásadním mezníkem byl pchod Cyrila a Metoděje. Podle psma se dá také rozpoznat povaha řlovka, jeho momentln pocity, nálada, dokonce i třeba vřn nemoc.

Jeřt hlouběji jsem se zasnila a polořila si otázku, jaké byly vlastn moje zařtky a prvn krřky, co se tyče psan. Vře zařalo před mm nástupem do prvn třdy. Niřeho jsem se tak nebála jako právě psan. Jeřt o prázdných jsem si zařala snt svůj velk sen, stát se slavnou a uznávanou spisovatelkou dtřkch knih. Mnoha lidem se můj sen moc nezamlouval, ale jedna osoba má v něm podporovala uř od zařtku...moje maminka. Ta mi od maliřka vyprávěla a řetla pohádky a já jsem si představovala, jak asi dotyřn spisovatel nebo spisovatelka vypadá a co vlastn svm pbhem chce řici. Maminka mi vysvětlila, ře písmem a slovy se dá vyjádřit vztek, nenávist, zlost, ale také krsn city jako láska a řtst. S představou stát se spisovatelkou jsem se vypravila na prvn cestu do řkoly, kde m, jak jsem si naivn myslela, nauř rychle psát. Na prvn setkání s paní uřitelkou si pamatuji, jako kdyby to bylo dnes. Řikala nm, ře to, co se ve řkole nauřme, nikdy nezapomeneme. Budou nm s tím prý se vřim pomáhat starostliv uřitel, kteří se budou snařit nm pomoci i p plnění nařich sn, ať uř jsou jakkoli. Vzala jsem si její slova k srdci a třila se na prvn hodinu psan. Paní uřitelka nm rozdala písanky a já jsem se trochu vyděsila. Kdyř jsem viděla vřechny ty kliřky a „kliky-háky“, zařala jsem se být, ře to nezvládnu. Bylo to třř, neř jsem myslela. Jasn, vřichni řikali, ře to nebude jednoduch. Ale já jsem jim z pořtku nevěřila. Byla jsem smutn z toho, ře mi to nejde, jak jsem si představovala. Najednou mi někdo přes rameno řept, ře vřechny zařtky jsou třk a krkolomn. Vřichni se kařdou novou vř musí nauřit. Byla to moje paní uřitelka, kteří mi poradila, abych vřila, ře se vře v dobře obrt. Staří k tomu přidat odvahu a trochu více snahy a ple. Dala jsem na její radu a vře se zanedlouho zařalo obracet. Spojovala jsem písmenka ve slova, slova do vět a za krátkou dobu jsem si mohla řici, ře kromě řten a pořtn uř umím i psát. Byl to krsn pocit vědět, ře jsem svému snu zase o krřek blř.

Dnes, ve svých 15 letech a p psan tohoto pbhu, vm, ře ze m asi řdn spisovatelka nebude. Ale svého snu se pln nevzdávám. Tak jako se písmem vyjadruj pocity, nálady a touhy, tak bych i j chtěla uskuteřnovat své sny a představy, ale v jiném oboru, neř je psan knřek. Chtěla bych se stát designérkou. Doufám, ře se mi můj sen splní a já budu moci prezentovat své myřlenky, představy a nápady. Jenom to nebude formou psma, ale pomocí kresby a grafiky.

Poklad

Natálie Doležalová, 8. B

Každým rokem navštěvuji svoji tetu na vesnici. Jednoho nudného odpoledne jsem se rozhodla podniknout výpravu do lesa. Pohlédla jsem z okna a na obloze nebyl jediný mráček. Řekla jsem tetě, kam jdu, a vyrazila.

Jakmile jsem otevřela dveře, ovanulo mě velké horko. Rychle jsem došla do lesa, kde bylo příjemněji. Zatímco jsem zacházela hlouběji do lesa, narazila jsem na podivnou skálu. Obešla jsem ji a spatřila něco nečekaného. Ve skále byly vytesané nějaké znaky. Po chvíli namáhání jsem je rozluštila. Stálo tam: このたからはおもしろいです。 Sáhla jsem do kapsy a objevila papír s tužkou. Přepsala jsem znaky a vydala se zpátky k tetě domů, protože se začalo stmívat.

Po návratu z prázdnin jsem znaky donesla ukázat své kamarádce Andree. Ta hned poznala, že je to japonské písmo, a větu přeložila. Znamenala: Ten poklad je zajímavý. Ani jedna z nás to nepochopila, takže jsme se obě vydaly do knihovny. Začaly jsme hledat u ztracených pokladů, ale tam jsme nic nenašly. Zeptaly jsme se knihovnice, jestli by něco nevěděla. Ta nám poradila, abychom se podívaly do knihy o šifrách. Moc jsme už nedoufaly, ale i přesto jsme tam nahlédly. Asi na třetí stránce jsme narazily na naši větu. Definice říkala, že 50 kroků severo - východně je něco ukrytého. Tato šifra se často používala při válkách v Asii.

Později toho roku jsem byla opět navštívit svou tetu. Znovu jsem se vydala do lesa se skálou. Vzala jsem s sebou i kompas a lopatu. Napočítala jsem 50 kroků od nápisu a začala kopat. Po pár minutách jsem narazila na něco tvrdého. Byla to pozlacená kovová skříňka. Když jsem ji otevřela, nic v ní nebylo. Sice mě to trochu zklamalo, ale nedá se nic dělat. Víc mě zajímalo, kdo tam skříňku asi zakopal? A proč? Snad se to jednou dozvím.

Tajné písmo

Aneta Marková, 6. A

Kdysi dávno, v době velkých egyptských válek, stál v čele faraonovy armády velký náčelník Dhémos. Díky své statečnosti, odhodlanosti a bojovnosti byl považován za hrdinu a lidé ho obdivovali. Faraon si ho velmi oblíbil, vážil si ho a pověřoval ho těžkými a tajnými úkoly. Jinak tomu nebylo ani tentokrát.

Jednoho dne vypukla válka se sousední zemí. Faraon chtěl tento konflikt brzo vyřešit, ale byl tu jeden problém. Měl totiž v sousední zemi dobrého přítele, kterého chtěl ochránit. Proto vyslala Dhémose za přítelem se vzkazem. Dhémos byl však zajat a vojáci požadovali, aby faraonova říše ustoupila. Jeho zajetí mělo však velkou výhodu. Protože strážé na něj nedávaly pozor, mohl posílat do své země tajné vzkazy. Aby nikdo jeho zprávy neodhalil, upravil písmo k nepoznání. Překresloval hieroglyfy, upravoval znaky a vymýšlel nová písmena. Těmto zprávám rozuměl jen faraon. Díky informacím, které Dhémos posílal, jeho země ve válce zvítězila.

Oslavy vítězství trvaly čtrnáct dní. O tajném psaní během války se dozvěděla celá říše. Všichni se tomuto písmu chtěli naučit. Na počest náčelníka pojmenovali písmo démotické. Všechny lid jím začal psát, a tak se stal Dhémos ještě více slavným a nesmrtelným.

Klikaté cesty písma

Inika Šedivá, 6. A

Před dávnými časy, v dobách, kdy lidé ještě neuměli číst ani psát, žila v jednom dalekém království na východě krásná princezna. Byl do ní zamilovaný princ ze sousední země. Protože však oba královské rody byly znepřátelené a nepřály jejich lásce, museli se milenci scházet tajně a jen někdy.

Mluvené slovo se však v okamžiku vyslovení navždy ztratilo. Proto princ přemýšlel, jak by prodloužil jejich krátká setkání a nikdy se už nezapomnělo, co bylo řečeno. Rozhodl se, že spolu s princeznou začnou používat znaky, které budou symbolizovat určité věci nebo slova.

Tak vymyslel jednoduché obrázky, které se naučila i princezna. Zaznamenávali je na starobylý papír, který se nazýval papyrus. Těmto znakům nikdo jiný dříve nerozuměl, a tak se oba mladí lidé mohli bez obav domlouvat. Později se rody usmířily a bylo to potvrzeno sňatkem obou královských dětí. Písmo se pak rychle rozšířilo mezi lid obou zemí, ale i za jejich hranice a lidé tak mohli navždy uchovat své zkušenosti, vědění a umění. Tyto znaky byly později pojmenovány jako písmo hieroglyfické.

Klikaté cesty písma

Tereza Šípová, 6. A

Každé písmo má svou minulost, kdy se vytvořilo a jak se snažíme o něm dozvědět, ale já vím, jak to bylo, mně se o tom zdálo.

Jednoho dne přišel cizinec do Egypta. Přišel a prodával zboží z různých krajin. Měl spoustu zákazníků, protože každý chtěl něco nového. Starým obchodníkům se už nedařilo, každý chodil k cizinci. Ostatní obchodníci začali hledat něco zajímavého, co by lidi nalákalo zpátky. Bohužel to nevycházelo, i když zkoušeli úplně nové věci. Nikdo k nim nechodil. Obchodníci si šli stěžovat k faraonovi. Faraon je odmítl a řekl, aby se vrátili, až najdou něco nového, co by tu ještě nebylo. Všichni to vzdali po několika pokusech, jen jeden mladík jménem Thovt vytrval. Uvědomil si, že neexistuje způsob, jak zaznamenat události, které se staly, ani příběhy, které se vyprávějí. Rozhodl se, že to zkusí změnit. Celé dny a noci přemýšlel a zkoušel různé nápady. Uplynuly týdny a měsíce. Až jednou Thovt spojil jednoduché kresby a různé čáry, kterými zaznamenal první slova. Pracoval dál a vytvořil první pravou knihu. Byla to vlastně první učebnice, kde byl seznam písmen a návod, jak je používat. A učebnice se stala slavnou. Každý si ji chtěl koupit. Thovt se stal úspěšným obchodníkem. Jeho jménem lidé pojmenovali egyptského boha znalostí.

Jméno Thovt se stalo nesmrtelným.